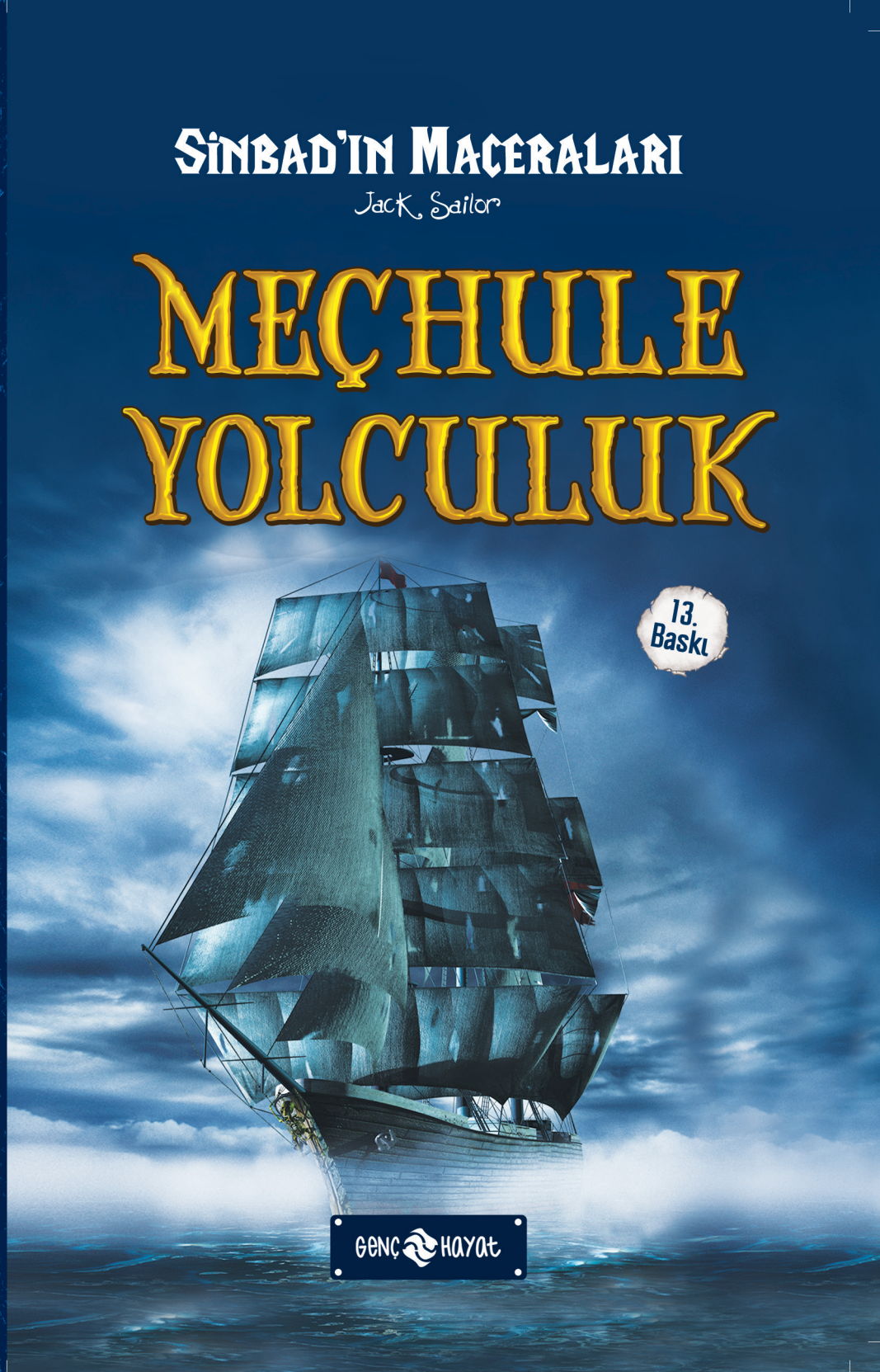
Sinbad'ın Maceraları

Jack Sailor

MEÇHULE YOLCULUK

13. Baskı

Genç Hayat

MEÇHULE YOLCULUK

Genç Hayat, bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Genç Hayat : 1
Sinbad'ın Maceraları : 1
Kitabın Adı : Meçhule Yolculuk
Kitabın Yazarı : Jack Sailor
ISBN : 978-605-9562-17-1
Sertifika No : 75092

Yayın Danışmanı : Adem Kandemir
Yayın Yönetmeni : Esranur Bozdemir

Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2024
Kapak / İç Tasarımı : Hayat Yayınları
Baskı - Cilt : BPC Matbaacılık San. ve Tic.A.Ş.
Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38
Bakırköy / İstanbul
Tel: 0212 549 53 83
Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.gnchyt.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

Sinbad'ın Maceraları

Jack Sailor

MEÇHULE YOLCULUK

Genç Hayat

DENİZCİ SİNBAD

Bir zamanlar Bağdat şehrinde tanınmış bir gezgin, cesur bir maceraperest yaşardı. Denizci Sinbad adıyla bilinen bu adam her yıl bir geziye çıkar; kimi zaman ticaret amacıyla, kimi zaman da merak duygusuyla ve yeni yerler görme arzusuyla yaptığı bu gezilerde sayısız macera yaşardı.

Denizci Sinbad, hemen her yolculuğunda birbirinden büyük tehlikeler atlatır, çoğu zaman ölümle burun buruna gelirdi. Ama her defasında ülkesine sağ salim geri döner, çok geçmeden de yaşadığı tehlikeleri unutarak yeni bir yolculuğa hazırlanırdı.

Sinbad'ın gezileri dilden dile dolaşır, yaşadığı garip olaylar her yerde anlatılırdı. Özellikle çocuklar bu maceraları dinlerken hem zevk alır, hem de dünyayı tanırlardı.

Günümüzde de genç bir Sinbad ortaya çıktı. Meşhur Sinbad'ın soyundan gelen bu genç de Bağdatlı; ama büyük dedesi Sinbad gibi sadece orada yaşamıyor, kimi zaman Bahreyn'de, kimi zaman Yemen'de, kimi zaman Fas'ta, kimi zaman da Hint adalarında yaşıyor. O da büyük dedesi gibi tam bir gezi tutkunu ve maceraperest bir ruha sahip; ne zaman görseniz ya bir geziden dönüyor ya da yeni bir geziye hazırlanıyordur. Malzemelerini koyduğu çuvalını sırtında göremeyeceğiniz anlar gerçekten azdır. Sadık köpeği Kıtmir de her zaman onun yanındadır.

Her yolculuğa çıkışında güzel ablası Kamerzad ve iyi kalpli halası Müşire endişe içinde onun dönüşünü bekler, o gelinceye kadar rahat yüzü görmezlerdi. Onun dönüşüyle huzur bulduktan sonra anlattığı maceraları merakla dinlerlerdi.

İLK GEZİ

Okuma yazmayı öğrendiğimde, Müşire halamın bana ilk hediyesi "Denizci Sinbad" kitabıydı. O ana kadar kendimden başka bir Sinbad olabileceğini sanmıyordum. Kitabın üstüne niçin adımı yazdıklarını düşünüp duruyordum. Denizi bile görmediğim hâlde bana neden Denizci Sinbad diyorlardı?

Bu soru uzun süre kafama takıldı. Bir türlü cevap bulamıyordum. Sonunda halama giderek sordum:

- Halacığım, bana neden Denizci Sinbad diyorlar?

Halam kahkahayla gülmeye başladı. Sonra da şöyle dedi:

- Ah canım! Kitapta yazılı Sinbad'ın kendin olduğunu mu sandın? Bu koca dünyada senden

başka Sinbad olmadığını mı düşünüyorsun? Senin büyük büyük dedenin adı da Sinbad'dı. Hayatı denizlerde geçmiş, sayısız maceralar yaşamış biriydi. Bu yüzden de Denizci Sinbad diyorlardı.

Merakla sordum:

- Öyleyse Denizci Sinbad benim dedem, öyle mi?

Halam cevap verdi:

- Evet yavrum! Sana hediye ettiğim kitapta dedenin yaptığı gezilerden ve maceralardan bir bölümü anlatılıyor. İnan onun gördüklerini kimse görmemiş, duyduklarını kimse duymamıştır. Baban da tanınmış bir gezgindi. Ama onun gezileri daha çok karada olmuştu. Yaşadığı maceralar dedeninkileri aratmazdı. Keşke şimdi yanımızda olsaydı. Yaptığı gezileri, daldığı maceraları sana bir bir anlatırdı...

Halam bir süre suskun kaldı. Gözleri iyice buğulanmıştı. Sonra konuşmasına devam etti:

- Şimdi acaba nerede? Babanı çok özledim.

Çok şaşırmıştım. Hayret dolu bir ifadeyle:

- Babam yaşıyor mu?! Ne olur babamı anlat halacığım!

Üzgün bir hâlde konuşmaya başladı:

- Yavrum, baban yıllar önce uzun bir yolculuğa çıktı. O gün bu gündür kendisinden hiç haber alamadık.

Halam bir kez daha sustu. Gözyaşları, yanaklarına doğru süzülmeye başlamıştı. Daha fazla konuşamamıştı.

O sırada ablam Kamerzad söze karıştı:

- Niçin söyledin halacığım? Sinbad henüz çok küçük. Bu acıya dayanamaz.

Ardından o da hıçkırıklara boğuldu.

- Gözlerimin buğulanmaya başladığını hissettim. Onlar gibi ağlamak istiyordum. Ama kendimi tutup önce ağlayan ablama, sonra acıya boğulmuş halama baktım. Bütün cesaretimi toplayarak şöyle dedim:

- Neler oluyor? Niye ağlıyorsunuz? Niçin sustun halacığım? Babamla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum.

O güne kadar 'babam' kelimesini hiç kullanmamıştım. Sanki diğer çocuklar gibi benim de bir babam olduğunu görmezden gelmiştim. Halamın söyledikleri babamla ilgili özlemimi daha da kamçılamıştı. Ne o beni görmüş, ne de ben onu görebilmiştim. Halamın ağzından girip burnundan çıkarak babamla ilgili bildiklerini anlatmasını sağladım.

Babam, tarım ürünleri alım satımıyla uğraşan büyük bir tüccarmış. Hasat zamanları diyar diyar dolaşıp çiftçilerden satın aldığı buğday, arpa, pamuk, mısır, hurma, zeytin ve benzeri ürünleri satın alıp develerin sırtında ya da yelkenli gemilerde taşıyarak başka diyarlarda satarmış.

Gittiği her gezide satın alacağı ürünlerin bedellerini ödemek için yanına bol miktarda para alır, bu parayı tamamen mala çevirdikten sonra pazarlayacağı uygun bir şehre götürürmüş.

Yaklaşık on yıl önce yine böyle bir geziye çıkmış, yanında binlerce altın varmış. Annem ve halama birkaç hafta sonra dönme sözü vermiş, ama dönmemiş. Aylar geçmesine rağmen babamdan hiçbir haber alınamamış.

Üçüncü ay şehrimize bir ticaret kervanı gelmiş. Kervanın içinde babama ait olduğu söylenen yüzlerce altın değerinde mal varmış. Ama babam kervanda yokmuş. Hiç kimse de nereye gittiğini bilmiyormuş.

O günlerde annem bana hamileymiş. Doğumdan önce gelmesi için özlemle babamın yolunu gözlermiş. Ama ben doğduktan sonra da şehre dönmemiş. Zavallı annem, babamın yokluğuna dayanamayarak dünyaya gelişimden birkaç gün sonra hayata gözlerini kapamış. Ben de hem yetim, hem öksüz kalmışım. Beni Müşire halam ve ablam Kamerzad büyütmüş. Zaten ben kendimi bildim bileli o ikisiyle arkadaşım Saffan ve sadık köpeğim Kıtmir'den başka bir yakınım olmamıştı.

Küçük ailem o güne kadar beni fazlasıyla mutlu etmişti. Halamın anlattıklarını dinleyinceye kadar kaygı duyduğum ve tasalandığım görülmemişti. Ama o günden sonra bambaşka biri oldum. Sürekli şu soruya cevap arıyordum:

Acaba babam nerede? Yaşıyor mu yoksa öldü mü?

Her defasında kalbimin derinliklerinde bir sesin şöyle dediğini duyuyordum:

- O yaşıyor! Ya sana dönecek ya da sen ona gideceksin. Bir gün mutlaka buluşacaksınız.

Yaşıyorsa neredeydi? Bunca yıl neden uzaklarda kalmıştı? Eve dönmesine engel olan neydi? Acaba esir mi olmuştu? Yoksa bir çölde veya ıssız bir adada mı kalmıştı?

Bu soruların hiçbirine cevap veremiyordum. Ama yaşadığından emindim. O gelmiyorsa ben ona gitmeliydim.

İçimdeki ses bir türlü susmuyor, sürekli babamın yaşadığını söylüyordu. En sonunda kararımı verdim. Babamı bulmak için yola çıkacaktım. Ama nereye?

Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Bildiğim tek şey babamı bulmam gerektiğiydi.

GEZİ HAZIRLIKLARI

İlk gezim için hazırlanmaya başladım. Dedem Sinbad'ın eşyaları arasında büyük bir malzeme çuvalı bulmuştum. Yolda ihtiyaç duyacağım giyecekleri ve uzun yola çıkanların yanlarına aldıkları çakı, el feneri türünden aletleri çuvala doldurdum.

Gittiğim yerlerde tanışacağım ve konuğu olacağım insanlara vermek üzere bazı hediyeler almayı da unutmadım. Bu amaçla çarşıdan zincirler, halhallar, gerdanlıklar, küçük esans şişeleri, tesbihler, iğne iplik türü şeyler aldım. Ayrıca yolda ihtiyaç duyacağım türden merhem, yara bandı, pamuk ve benzeri ilk yardım maddeleri de satın aldım.

Başıma Bağdat tarzı bir sarık sarıyordum. Boynumda ise bir dürbün asılıydı. Ayrıca paralarımı koyduğum deri bir cüzdanım vardı.

Bu giysimin bazı ülkelere uygun olmayabileceğini düşündüğüm için yanıma bir kısa pantolon ve beyaz renkte kısa kollu gömlek de aldım. Güzel bir bornozum, fesim, yün yeleğim, şalvar tarzı bir pantolonum ve Mısırlı çiftçilerin giydiği tarzda bir paltom vardı.

Bütün malzemeleri koyduğumda büyük çuval tıka basa dolmuş ve iyice ağırlaşmıştı.

Bu hazırlıkları yaparken ne Müşire halam, ne de ablam Kamerzad'ın çıkacağım geziden haberi vardı. Sadece arkadaşım Saffan biliyordu. Geziye onu da götürmeye söz vermiştim. O da sevinç içinde bana yardım ediyordu. Bazen onun için üzülüyordum. Çünkü bu geziye onu götürmeyi düşünmüyordum. Saffan, atak, akıllı ve çok dürüst bir gençti. Ama çok zayıf yapılıydı. Çıkmayı plânladığım gezinin sıkıntılarına dayanması çok zordu. Anne ve babası da onun ayrılığına dayanamazlardı. Nerede ve ne zaman biteceğini bilmediğim bir maceraya onu nasıl sürükleyebilirdim ki!

Gerçeği öğrendiğinde Saffan büyük bir üzüntüye kapıldı. Üzüntüsünün asıl sebebi benden ayrı kalmasıydı. Çocukluğumuz birlikte geçmişti. Uykuda geçirdiğimiz saatler dışında bütün gün onunla beraberdik.

İşin tuhaf yanı geziye çıkmam için beni sürekli teşvik eden ve elinden gelen yardımı esirgemeyen Saffan, onu götürmeyeceğimi öğrenince birden değişti. Beni caydırmaya, kararlılığımı sarsmaya çalışıyor, başıma gelebilecek tehlikelerden söz ediyordu. Onun bu tür konuşmalarına hiç önem vermeksizin gezi hazırlığımı sürdürdüm.

Peki ama nereye gidecektim?

Gezi için hazırlık yaptığım sırada bu soru hiç aklıma gelmemişti. Hazırlıklarımı tamamladıktan sonra halam ile ablamı karşıma alıp kararımı onlara açıkladım. Halam kaygılı bir ifadeyle sordu:

- Yavrum! Nereye gideceksin? Babanın nerede olduğunu bile bilmiyorsun.

Sözünü bitiremeden gözyaşına boğuldu. Sanırım yıllar önce kaybettiği kardeşini hatırlamış,

bana şöyle demek ister gibiydi: "Yavrum, babanın ölmediğini nereden biliyorsun?" İşte bunu söyleyemediği için gözyaşına boğulmuştu.

Sakin bir ifadeyle şöyle dedim:

- Canım halacığım, babamın hayatta olduğuna inanıyorum. Bir yerlerde yaşıyor. Ne yapıp edip onu bulmalı ve yuvamıza onunla dönmeliyim. Sen bana biraz yardımcı ol. Hangi diyarlara gittiğini bana söyle.

Sanırım bu sözler halamı da ümitlendirmişti. "Bildiğim her şeyi sana anlatacağım." diyerek sandığına yöneldi. Sandıktan eski bir kutu çıkardı. Kutuda sararmış kâğıt parçaları vardı. Bu kağıtları bana uzatırken şöyle dedi:

- Sinbad, belki bunlardan bir şey öğrenebilirsin. Anneciğin ölmeden önce onları bana teslim etmişti.

Başını öne eğdi ve ağlamaya başladı.

Bütün bu konuşmalar sırasında suskunluğunu bozmadan oturan ablam, halamın o kâğıtları bana verdiğini görür görmez hüzünlü ve kaygılı bir ses tonuyla şöyle dedi:

MEÇHULE YOLCULUK

Babasının öldüğünü zanneden Sinbad, bir gün halasından babasının ticaret yapmak için uzak diyarlara gittiğini ve bir daha geri dönmediğini öğrenir.

Babasını bulmayı aklına koyan Sinbad yolculuk için hazırlıklar yapmaya başlar. Samimi dostu Saffan ona eşlik etmek istese de Sinbad bunu kabul etmez ve yola tek başına çıkar. Yanında sadık köpeği Kıtmir'den başka kimse yoktur. Sinbad ilk yolculuğunda birçok tehlike atlatacaktır. Eşkıyalar yolunu kesecek, sığındığı mağarada Dağın Hükümdarı onu tutsak olarak alıkoymak isteyecek, onu kafatasları kuyusuna atacaktır. Uzun mücadelelerden sonra bir gemiyle denizlere açılan Sinbad, geminin batması sonucu ıssız bir adaya düşer. Burada vahşi bir gençle karşılaşan Sinbad'ı daha büyük bir sürpriz beklemektedir. Acaba Sinbad bu adadan kurtulabilecek mi? Sinbad'la beraber adaya sağ salim çıkmış olan Caferi'yi şaşkına çeviren büyük sır nasıl çözülecek?

Bütün bu soruların cevabını bulabilmek için haydi maceraya…

www.gnchyt.com

9 786055 122003

twitter.com/gnchyt
facebook.com/gnchyt